

Arrest

nr. 278 173 van 30 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 6 juli 2021, dient op 6 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 20 juli 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 2 mei 2022.

1.3. Op 7 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 8 juni 2022 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjjiitische van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. U bent enig kind. Op 6 oktober 2020 overleed uw vader aan kanker. In december 2020 huwde u in Turkije met A.G., T.M.H. (CG: X ; OV: X), erkend vluchteling in België, volgens de Islamitische traditie. Twee weken na uw huwelijk, keerde u alleen terug naar Irak waar u uw huwelijk liet registreren op 25 maart 2021. Op 15 april liet u uw huwelijksakte legaliseren om zodoende de documenten voor gezinshereniging te kunnen indienen. Op 16 april was u met uw vriendinnen op stap, toen u omstreeks 12u 's middags werd opgebeld door uw moeder. Zij vertelde u dat vijf gemaskerde personen in uniform naar uw huis waren gekomen om naar u te vragen, ze zouden uw moeder hebben mishandeld en het huis doorzocht. Ze gaven aan dat u gehuwd was met een afvallige – uw echtgenoot, afkomstig uit een familie vrijzinnige kunstenaars, zou een film hebben gemaakt waarin muziek werd afgespeeld tijdens de oproep voor het gebed - en dat uw echtgenoot gedood diende te worden. Ze gaven uw moeder mee dat ze zouden terugkeren. U trachtte onder te duiken bij uw oom langs vaderskant, maar deze gaf aan niets met uw problematiek te maken te willen hebben en verstootte u. Daarop dook u onder bij een vriendin. U bleef met uw moeder communiceren tot ongeveer 21u. Daarna bleef het stil. Rond 23u15-23u30 werd u door uw buurvrouw opgebeld die u vertelde dat ze schoten hadden gehoord en, toen ze waren gaan kijken, uw moeder dood hadden aangetroffen. U nam daarna contact op met uw echtgenoot die aangaf dat u in gevaar was en onmiddellijk Irak diende te verlaten. De vader van een vriendin hielp u met de aanvraag van een spoedvisum en op 20 april verliet u Irak en ging u naar Turkije. Eenmaal daar gaf uw echtgenoot aan dat u diende te wachten op de gezinsherenigingsprocedure. U, die ondertussen zwanger bleek te zijn, gaf aan niet te willen wachten en vertrok op eigen houtje illegaal naar België waar u op 6 juli 2021 bent aangekomen. Dezelfde dag nog diende u een verzoek om internationale bescherming in. Na de registratie van uw vingerafdrukken nam u contact op met uw echtgenoot en liet u hem weten dat u in België was aangekomen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een Belgisch document gezinssamenstelling en geboorteakte van uw dochter, verschillende Iraakse school- en werkdocumenten, een kopie van de huwelijksmachtiging, kopieën van uw identiteitskaart en die van uw moeder, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de overlijdensaktes van uw vader en moeder, een vertaalde en gelegaliseerde huwelijksakte, foto's van uw aankomst in Griekenland, een kopie van uw huwelijksregistratie en een kopie van het 'levensbewijs' van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielsrelaas.

U stelt dat de moord op uw moeder gelieerd is aan uw echtgenoot, die in Irak als afvallige wordt beschouwd (CGVS, pg.8). Hij ontvluchtte Irak in 2015 en vestigde zich in België (CGVS, pg.3). Jullie huwden in Turkije in december 2020, waarna u naar Irak terugkeerde om vervolgens via gezinshereniging naar België te kunnen reizen. Onbekenden in militair uniform en met baarden zouden echter op 16 april uw moeder hebben geïnterpelleerd en naar u, de echtgenote van de afvallige, hebben gevraagd (CGVS, pg.9). Ze zouden daarbij het huis hebben doorzocht, uw moeder hebben mishandeld en gezegd hebben dat ze zouden terugkeren (CGVS, pg.9). Dezelfde dag nog zou uw moeder bij een beschieting om het leven zijn gekomen (CGVS, pg.8)

Alhoewel het uit uw relaas duidelijk is dat u de binnenvaart in het huis, de bedreigingen en uiteindelijk de dood van uw moeder linkt aan de problematiek van uw echtgenoot, is het zeer bevreemdend dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud slechts oppervlakkig weet te duiden waarom uw echtgenoot in 2015 Irak ontvluchtte. U geeft aan dat hij als ongelovige werd bestempeld nadat hij een film maakte 'a call to prayer', waarin muziek wordt gespeeld tijdens het gebed (CGVS, pg. 9). U gevraagd op welke manier hij werd geïnterviewd, stelt u dat milities hen hebben bedreigd, maar u weet niet welke (CGVS, pg.9). U nogmaals gevraagd naar de manier, het moment, de plaats en het aantal keer dat uw echtgenoot zou zijn bedreigd, moet u weerom het antwoord schuldig blijven en blijkt u hierom geen enkele context te kunnen geven. (CGVS, pg.9). U weet enkel dat hij omwille van het maken van een film werd bedreigd (CGVS, pg.9). U gevraagd of u, die uiteindelijk rechtstreeks werd geïnterviewd door de feiten die zich in 2015 zouden hebben voorgedaan, hierover geen verdere informatie hebt opgevraagd bij uw echtgenoot (CGVS, pg. 9) geeft u opnieuw aan dat hij een film heeft gemaakt en hierom werd bedreigd (CGVS, pg.9), dat dergelijke incidenten dagelijks gebeuren en dat het voor u niet als een verrassing kwam wanneer u vernam dat uw echtgenoot werd geïnterviewd omwille van het maken van een film (CGVS, pg.9). U erop gewezen dat, gezien de moord op uw moeder en uw persoonlijke betrokkenheid, het moeilijk kan worden begrepen waarom u uw echtgenoot vervolgens niet verder zou bevragen over de exacte bedreigingen, uit welke hoek deze kwamen, wat er zich in Irak heeft afgespeeld, stelt u dat u altijd hetzelfde antwoord kreeg, i.c. dat uw echtgenoot een film heeft gemaakt en dat zijn familie werd bedreigd (CGVS, pg. 9). U erop gewezen dat uw echtgenoot, gezien het feit dat hij de asielprocedure zelf heeft doorlopen en dus wel degelijk het belang kent van het aannemelijk maken van de feiten die u zouden zijn overkomen, is het dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat uw echtgenoot, zelfs nadat u hem hierover uitdrukkelijk zou hebben bevestigd, u geen duidelijke uitleg zou hebben (willen) geven. U vervolgde dat hij zijn verhaal al aan de Commissaris-Generaal heeft verteld en het dus niet nodig is om alles aan u te vertellen (CGVS, pg.9). Het hoeft geen betoog dat de primaire reden waarom u zou willen weten wat er zich in Irak heeft afgespeeld, niet het gehoor op het CGVS is, maar wel te achterhalen wie uw moeder heeft vermoord en waarom, mede daar dit ook een duidelijke indicatie kan geven van het risico dat u mogelijks (nog) loopt in Irak . Dat u in het licht van de moord op uw moeder én de vrees die u zelf stelt te hebben uw echtgenoot niet verder zou hebben bevestigd over de exacte feiten die zich hebben voorgedaan voor zijn vertrek uit Irak, is niet redelijk.

Niet alleen weet u maar zeer oppervlakkig de reden weer te geven die leidde tot de moord op uw moeder, maar daarnaast roept de manier waarop u de gang van zaken schetst in de dagen voor uw vertrek uit Irak ook de nodige vragen op. Zo lijkt het bijzonder onaannemelijk dat uw moeder u waarschuwde niet terug naar huis te komen na de inval van deze vijf gemaskerde geüniformeerde mannen, maar zij vervolgens wel zelf in het huis bleef (CGVS, pg.10). Nochtans zouden zij uw moeder reeds hebben mishandeld, het huis hebben doorzocht en haar hebben gezegd dat ze zouden terugkeren (CGVS, pg.9). Dat uw oom langs vaderskant weigerde uw moeder te ontvangen omdat hij zijn familie niet in gevaar wou brengen (CGVS, pg.10) – wat overigens een loutere bewering betreft van uw kant - sluit in geen geval uit dat uw moeder niet, eventueel tijdelijk, elders een onderkomen kon vinden bij familieleden of vrienden, net zoals u deed. Dat uw oom uw moeder weigerde te ontvangen omwille van het gevaar voor zijn eigen gezin, maakt dat jullie aldus wel degelijk op de hoogte waren/ moeten geweest zijn van de precarie situatie waarin jullie verzeild waren geraakt.

Dat uw moeder desondanks gewoon besloot nog thuis te blijven en pas de volgende ochtend zou vertrekken, is dan ook niet ernstig. Dat ze niet dacht dat de belagers dezelfde dag zouden terugkomen (CGVS, p. 9), kan hier in alle redelijkheid logischerwijs geen ander licht op werpen.

Eveneens mag het ten zeerste verbazen dat u geen contact opnam met uw echtgenoot om hem op de hoogte te houden van de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld. U contacteerde hem pas na het overlijden van uw moeder (CGVS, pg.10). Dit is bijzonder bevreemdend gezien uw echtgenoot aan de basis ligt van deze gebeurtenissen en dit ook expliciet zo werd gemeld door deze gemaskerde onbekenden (CGVS,pg.9). Door hem te contacteren en de ware toedracht van de feiten te achterhalen, kon u immers uw risico op vervolging en uw actoren van vervolging beter inschatten en eventuele voorzorgmaatregelen nemen om uzelf alsook uw moeder te beschermen. Dat uw echtgenoot op zijn werk was en u dan geen contact met hem opneemt en dat u bezig was met uw moeder en uw vriendin (CGVS, pg.10), kan gezien de zwaarte van de feiten bezwaarlijk worden aangenomen. Dat het in u niet opgekomen was om hem meteen te bellen (CGVS, pg.10), kan gezien de binnenvaart, mishandeling en huiszoeking niet worden begrepen. U zou uw echtgenoot pas hebben opgebeld 11u na de inval in het huis toen uw moeder daadwerkelijk zou zijn vermoord (CGVS, pg.10).

Wat de moord op uw moeder betreft, blijft u eveneens zeer oppervlakkig. Zo geeft u aan dat zij door schoten om het leven kwam (CGVS, pg.10), maar weet u verder niet te duiden wat er zich precies heeft afgespeeld. Nochtans zouden uw bureu u hebben opgebeld om het incident te melden (CGVS, pg.10) en zou u daarna nog contact hebben gehad met uw bureu om u het geld, goud en documenten, nodig voor uw reis, te verkrijgen (CGVS, pg.8). U gevraagd wat uw bureu u nog wisten te vertellen over de moord op uw moeder, of zij rondvraag hebben gedaan, de politie erbij betrokken is geweest, ... (CGVS, pg.10), stelt u dat zij u enkel hebben gezegd dat uw moeder werd gedood, maar dat zij zeker de politie zullen hebben gebeld (CGVS, pg.10). U gevraagd of dit uw eigen veronderstelling is en of u weet heeft van een verder onderzoek, stelt u dat u na drie dagen Irak hebt verlaten en u daarna, met uitzondering van uw nicht, die u vroeg om de overlijdensakte van uw moeder, met niemand nog contact had in Irak (CGVS, pg.10). Het dient echter geen betoog dat, indien u daadwerkelijk meer zou willen weten over de moord op uw moeder, drie dagen een behoorlijke tijd is om de nodige informatie te verzamelen, minstens u hieromtrent te bevragen, temeer u wel zelf nog contact had met uw bureu in het kader van de voorbereidingen van uw vertrek. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien uw moeder daadwerkelijk werd vermoord, u van iedere gelegenheid gebruik zou maken én actief op zoek zou gaan om de ware toedracht van de feiten te kennen evenals de feiten verder zou opvolgen. U weet echter de meest basale zaken niet zoals of er een begrafenis is geweest en of er een onderzoek werd geopend (CGVS, pg.10).

Tenslotte dienen de nodige opmerkingen te worden gemaakt betreffende uw reisweg. Zo slaagt u er niet in om enig document voor te leggen die betrekking hebben op uw vertrek uit Irak. U stelt dat u tot tweemaal toe een visum voor Turkije verkreeg (CGVS, pg.3). U zou op 20 april, uw laatste vertrek uit Irak, gebruik hebben gemaakt van een spoedvisum (CGVS, pg.3) dat u op digitale wijze verkreeg (CGVS, pg.6). Zo zou u kopieën van uw identiteitskaart, van uw paspoort en een foto via whatsapp naar het bedrijf dat het visum regelde hebben doorgestuurd (CGVS, pg.7). De betaling zou elektronisch zijn verlopen en u zou over een digitaal visum hebben beschikt (CGVS, pg.7). Van dit elektronisch verkeer kunt u echter niets voorleggen, daar u uw gsmtoestel zou hebben verloren (CGVS, pg.7). Dat u echter niet op andere manieren deze gegevens zou hebben kunnen traceren, vb. het elektronisch betalingsbewijs van uw visum dat werd aangekocht via uw vriendin en haar vader (CGVS, pg.7), lijkt weinig aannemelijk. Daarnaast is ook de manier waarop u naar België besloot te reizen, bijzonder bevreemdend te noemen. U, die op dat moment zwanger was, zou namelijk hebben besloten om alleen de reis te ondernemen, zonder uw echtgenoot hierover in te lichten (CGVS, pg.5). U zou pas bij de afname van uw vingerafdrukken in België uw echtgenoot hebben ingelicht over uw aankomst in België (CGVS, pg.5), wat voor hem een complete verrassing bleek te zijn (CGVS, pg.5). Nochtans beschikte u eveneens over een legale weg door middel van gezinshereniging met uw echtgenoot, maar u zou deze aanvraag zelfs niet hebben geïnitieerd (CGVS, pg.5). Dat u, zonder bescherming van uw echtgenoot en zwanger zijnde, deze reisweg, die niet zonder risico is, alleen besloot af te leggen en hem zelfs niet inlichtte over uw plannen, dit terwijl er een legaal alternatief bestond dat u zelfs niet hebt aangewend, lijkt weinig waarschijnlijk. Dat u hem ook niet hebt ingelicht na uw vertrek uit Turkije noch op een later tijdstip tijdens uw reis maar voor uw aankomst in België, toen hij aan uw beslissing toch niets meer kon veranderen, en waarmee u hem tenminste op de hoogte kon brengen van of zou kunnen contacteren ingeval van eventuele moeilijkheden, maar besloot gedurende twee maanden uw hele reis voor hem te verzwijgen, (CGVS, pg.6), lijkt in de gegeven situatie wel een zeer bevreemdende keuze.

De manier waarop u de gang van zaken schetst met betrekking tot de dood van uw moeder en uw daaropvolgend vertrek aangevuld met het feit dat u zeer oppervlakkig blijft doorheen uw verklaringen aangaande de vluchtaanleiding van uw echtgenoot, die uiteindelijk ook de uwe werd, én uw weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot uw vlucht uit Irak en verdere reis, maken dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk maakt. Dat u Irak in 2020 diende te verlaten, en dit omwille van problemen die gelinkt zijn aan de feiten die uw echtgenoot vijf jaar eerder – in 2015 – meemaakte, dan wel omwille hiervan tot op heden niet naar Irak zou kunnen terugkeren, heeft u geenszins aangetoond.

Dat u bijgevolg door uw oom / familie zou zijn verstoten, kan evenmin worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet positieve zin ombuigen. De Belgische gezinssamenstelling en de geboorteakte van uw dochter, de verschillende onderwijs- en werkdocumenten uit Irak, de kopieën van de huwelijksmachtiging, van uw identiteitskaart, die van uw moeder, de eerste pagina van uw paspoort, de kopie van de overlijdensakte van uw vader, een vertaalde en gelegaliseerde huwelijksakte, foto's van uw aankomst in Griekenland, uw huwelijksregistratie en het 'levensbewijs' van uw echtgenoot tonen uw persoonlijke identiteitsgegevens en familie situatie aan. Elementen die an sich niet door het CGVS in twijfel worden getrokken, maar die ook geen uitstaan hebben met uw relaas. Wat de kopie van de overlijdensakte van uw moeder betreft, dient ten eerste te worden opgemerkt dat deze

een kopie betreft waar geen enkele bewijswaarde aan kan worden gehecht gezien deze gemanipuleerd kan worden. Daarnaast is het opmerkelijk dat u de kopie van de overlijdensakte van uw moeder slechts kan voorleggen tijdens uw gehoor bij het CGVS, dit terwijl u alle andere documenten wel wist voor te leggen (CGVS, pg.6). Tijdens uw voorbereidend gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, liet u immers noteren dat u vanuit Turkije contact had opgenomen met uw nicht om de overlijdensakte te laten opsturen, maar dat haar vader haar heeft verboden om contact met u op te nemen waardoor zij de overlijdensakte niet meer kon opsturen (zie voorbereidend gehoor DVZ). Het is dan ook bevreemdend dat zij, ondanks het feit dat jullie uit de familie werden verstoten, toch van idee zou zijn veranderd en, tegen de wil van uw oom in, de overlijdensakte doorstuurde. Kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat het ook algemeen geweten is dat in Irak alle documenten, ook overlijdensaktes, makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat uw moeder in Irak om het leven kwam, quod non, dat dit gebeurde onder de door u geschetste omstandigheden en omwille van de door u aangehaalde redenen, blijkt op geen enkele manier uit de voorgelegde kopie van de overlijdensakte.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter

door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bestaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van berymbommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan

90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat het feit dat aan uw echtgenoot in 2016 de vluchtelingenstatus werd toegekend geen ander licht kan werpen op voorgaande. Uw echtgenoot werd omwille van persoonlijke feiten erkend en, uit wat voorafgaat mag duidelijk blijken dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat u, anno 2020, problemen kende omwille van uw echtgenoot dan wel in geval van een terugkeer nog zou kennen. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op zijn eigen merites beoordeeld. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezinssituatie hier in België dient u zich dan ook te wenden tot de hiertoe geeignende procedure, i.e. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Dat in hoofde van uw echtgenote in 2016 werd besloten tot de toekenning van de vluchtelingenstatus wijzigt ook niets aan voorgaande. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij betoogt dat haar echtgenoot liever niet praat over de problemen die hij kende in Irak en het er nog steeds heel erg moeilijk mee heeft. De commissaris-generaal gaat er volgens haar aan voorbij dat in bepaalde landen mannen hun vrouwelijke familieleden liever niet informeren omtrent al hun activiteiten.

Ze stelt dat niemand van haar eigen familie in Irak haar geholpen heeft om uit Irak te vluchten. Ze zou haar echtgenoot niet hebben geïnformeerd omdat hij niet akkoord zou gaan met haar reis en ze hem niet ongerust wilde maken.

Ondergeschikt benadrukt ze dat ze de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omdat zij door de problemen van haar echtgenoot ernstige schade dreigt te ondergaan bij terugkeer naar Irak, zijnde foltering of onmenselijke of vernederende behandeling, waarbij zij verwijst naar artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het asielrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster is haar land ontvlucht omdat zij gezocht werd door onbekende mannen omdat haar echtgenoot in Irak als afvallige wordt beschouwd. Diezelfde mannen zouden haar moeder hebben mishandeld, gezegd hebben dat ze zouden terugkeren, en haar moeder hebben gedood.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat het bevreemdend is dat verzoekster, die haar relaas linkt aan de problematiek van haar echtgenoot, slechts oppervlakkig weet te duiden waarom hij in 2015 Irak is ontvlucht en zij enkel kon meedelen dat hij bedreigd werd door milities omdat hij een film had gemaakt waarin muziek wordt gespeeld tijdens het gebed. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal dat het onbegrijpelijk is dat haar echtgenoot haar geen duidelijke uitleg zou hebben gegeven precies gelet op het feit dat hij de asielprocedure zelf heeft doorlopen en het belang kent van het aannemelijk maken van het vluchtrelaas. Dat verzoekster hierop reageerde dat het voor haar niet nodig is dat haar echtgenoot haar alles vertelt omdat hij al alles heeft verteld aan de commissaris-generaal, acht de commissaris-generaal des te onredelijker nu er toch vanuit gegaan kan worden dat zij meer wenst te weten over de moord op haar moeder. Dat verzoeksters moeder nog gewoon thuis bleef nadat zij werd bedreigd, acht de commissaris-generaal evenmin aannemelijk. Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat het bijzonder bevreemdend is dat verzoekster haar echtgenoot niet inlichtte van de gebeurtenissen die zich hadden afgespeeld en hem pas heeft gecontacteerd na het overlijden van haar moeder. Dat verzoekster in die drie dagen nadat haar moeder was gestorven en vooraleer zij Irak ontvluchtte geen enkele informatie trachtte te verkrijgen rond haar overlijden, overtuigt de commissaris-generaal allerm minst. Tenslotte hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoeksters reisweg en werd m.b.t. de voorgelegde documenten gemotiveerd dat zij voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar zij in haar verzoekschrift tracht te verantwoorden waarom zij slechts oppervlakkige verklaringen kon afleggen omtrent de redenen van de vlucht van haar echtgenoot uit Irak in 2015 en zij uiteenzet dat haar echtgenoot liever niet praat over de problemen die hij kende in Irak en het er nog steeds heel erg moeilijk mee heeft, werpt zij geen ander licht op de beoordeling dienaangaande in de bestreden beslissing. Zij gaat er bovendien aan voorbij dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar echtgenoot alles al had verteld aan het CGVS en dat ze het aldus niet nodig vond dat hij haar alles zou vertellen (CGVS verhoor, p. 9). Dergelijke desinteresse omtrent de kern van haar eigen vluchtrelaas ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Bovendien stelt de commissaris-generaal daarnaast op goede gronden vast dat het van verzoeksters echtgenoot, die zelf een asielprocedure heeft doorlopen, toch verwacht kan worden dat hij zijn echtgenote afdoende zou informeren zodat zij ook in staat is een volledig, coherent en nauwkeurig vluchtrelaas naar voren te brengen. Dat verzoekster zich niet verder heeft geïnformeerd nadat haar moeder mishandeld werd, tart dan ook alle verbeelding en ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. Dat ze haar echtgenoot dan vervolgens niet geïnformeerd zou hebben omtrent haar reis naar België is evenmin geloofwaardig. Waar zij dan in het verzoekschrift voorhoudt dat ze haar echtgenoot niet ongerust wilde maken, komt zij niet verder dan een *post-factum* uitleg die geenszins van die aard is om de talrijke pertinente en draagkrachtige motieven omschreven in de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoekster een zeer summier verzoekschrift heeft opgesteld en op geen enkele wijze argumenten naar voren brengt die de pertinente motieven van de commissaris-generaal kunnen doen wankelen. Mede bij gebrek aan dienstig verweer wordt de bestreden beslissing integraal overgenomen door de Raad.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig dan wel niet aannemelijk werden gemaakt, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Irak zou hebben gekend of zal kennen en beperkt zich ook in het verzoekschrift tot de bewering dat zij door de problemen van haar echtgenoot ernstige schade dreigt te ondergaan bij terugkeer naar Irak.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie waarnaar verwezen in de bestreden beslissing komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Er wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad, nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat er geen elementen voorliggen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad herhaalt dat verzoekster voorgaande onbesproken laat en kan dan ook enkel afleiden dat verzoekster geen zwaarwegende gronden aanbrengt om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

4.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO